

Les P'tites Poules

Christian Jolibois
Christian Heinrich

MỌI GÀ VÌ MỘT GÀ

**TRUYỆN
TUỔI THƠ**

CÁC TRUYỆN NHÓM ĐANG THỰC HIỆN

- THẦN ĐỒNG ĐẤT VIỆT
- TỬ ĐẠI DANH TÁC LIÊN HOÀN HẠ (TÂY DU, THÙY HỦ, TAM QUỐC, HLM)
- THÙY THỦ MẶT TRĂNG (CŨ, MỚI)
- NHÓC MIKO
- NINJA LOẠN THỊ
- MONSTER
- YAIBA
- KIM BÌNH MAI
- DORAEMON HỌC TẬP
- BÁCH KHOA TRI THỨC TRẺ EM

QUÉT MÃ QR ĐỂ
THAM GIA NHÓM
XIN CẢM ƠN

**TRUYỆN
TUỔI THƠ**

CHRISTIAN JOLIBOIS
CHRISTIAN HEINRICH

một gà vì mọi gà, mọi gà vì một gà!

MINH PHÚC + QUỐC BẢO *dịch*

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

Tặng Bob của tôi, tức là tốt, theo một nghĩa nào đó,
người tôi có thể đề tặng cuốn sách viết về tình bạn này?
Tặng bạn của tôi! Và tề hơn nữa, chỉ có thể thôi.

(C. Jolibois)

Tặng Pierre đang chạy,
cậu chàng Troll(ing) Stones, vững chãi như một tảng đá.

(C.Heinrich)

**TRUYỆN
TUỔI THƠ**

Tại trang trại, đã đến giờ xén lông cừu. Trước tràng cười chế nhạo của lũ gà nhép, cánh mục đồng của nhà vua vừa dùng cái kéo to dùng cắt từng đám lông cừu dày sụ vừa hát văng lên inh tai nhức óc:

*“Một chú cừu, một chú cừu phải được xén lông.
Lại đây nào, cậu chàng xinh xắn,
cậu luôn được hoan nghênh.
Còn một chú cừu, một chú cừu để xén lông,
la la nom chú thật xấu xí, giờ thì chú trụi lủi.”*

Đến lượt chú cừu con Bélino.

- Không! Tớ không muốn đi đến đó! Tớ không muốn bị xén mất len trên lưng đâu!

Làm gì có chuyện Carmen và Carmélito bỏ rơi bạn mình trong tình cảnh thảm thê đến vậy.

- Suyt! Bélino! Lại đây! Nhanh nào!

Vừa chui lọt qua hàng rào,
chú cừu con vội lẩn đi như chạch.

- Đợi chúng tớ với! Carmen kêu lên.

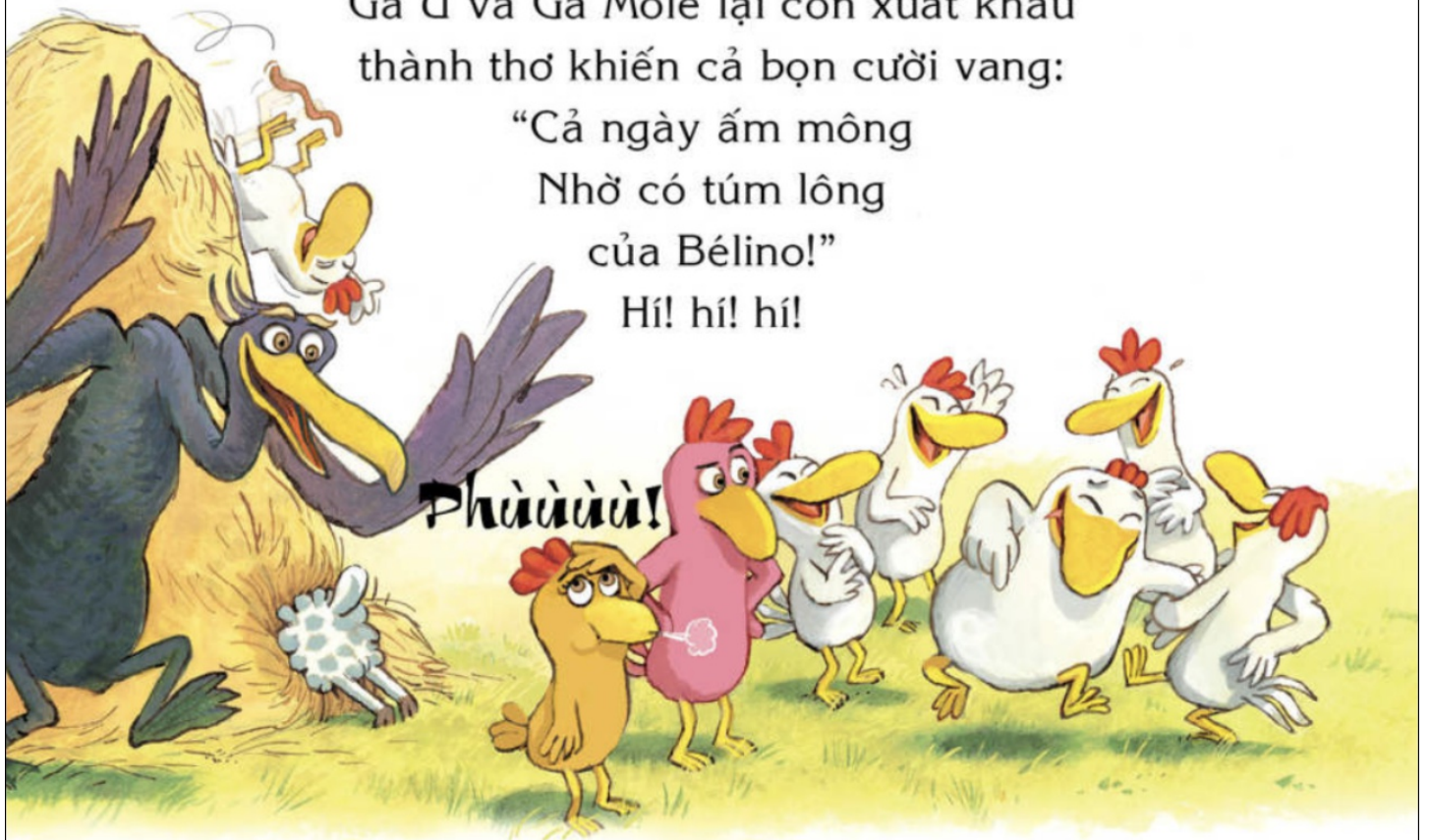
Nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo đó,
lũ gà nhép vội bu lại.
- Cậu ấy gặp sói à? Gà Ú hỏi.
- Không, không! Một nhóm thợ cạo thôi,
Carmen đáp. Bélineo có bộ lông mềm mượt được
chuộng nhất trong đàn.

- Cánh mục đồng muốn biến bộ lông đẹp đẽ của
cậu ấy thành chiếc quần đùi ấm thật ấm cho nhà
vua, Carmélito cho chúng hay.

- Phụng sự Đức vua! Ôi vinh hạnh biết bao!
Chim Cốc Pedro bưng bưng khí thế.
Gà Ú và Gà Môlê lại còn xuất khẩu
thành thơ khiến cả bọn cười vang:

“Cả ngày ấm mông
Nhờ có túm lông
của Bélino!”
Hí! hí! hí!

Đột nhiên Gà Bóng Đá cảnh báo:
- Số 22 chú ý! Cánh mục đồng tới kìa!

Lần này quả là quá sức đối với Bélino.
- Nhưng sao lại cần nhiều len đến vậy cơ chứ?

- Bélino, cậu là bạn thân nhất của tớ, Carmélito nói với cậu. Không bao giờ tớ bỏ rơi cậu đâu! Đi theo tớ nào! Tớ biết một chỗ trú ẩn này, cậu không phải lo sợ gì nữa...

...Đám thợ xén lông cừu sẽ không bao giờ dám bén mảng tới đó tìm cậu đâu!

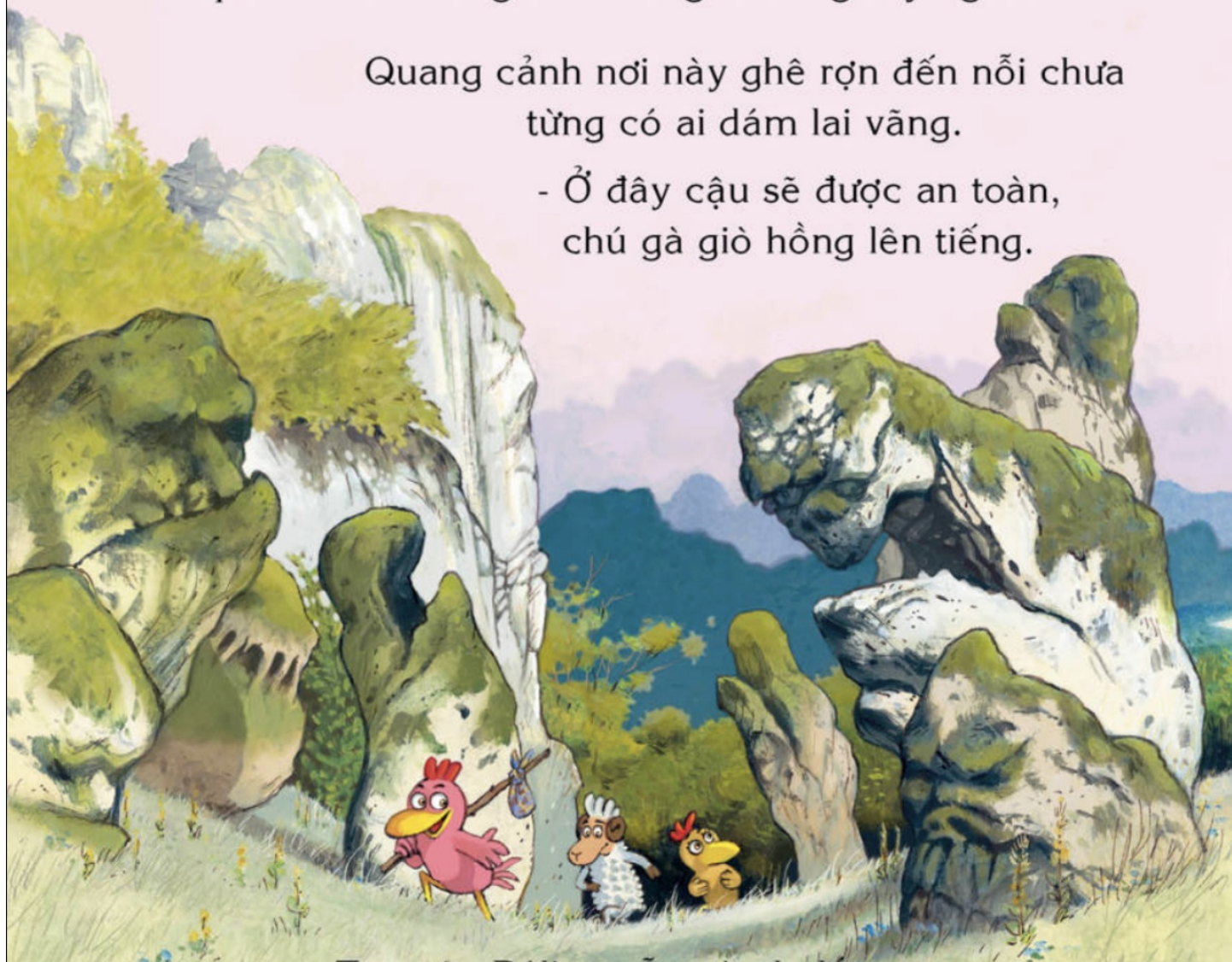
- Em đi cùng các anh, Carmen lên tiếng. Chuồn thôi!

Khi mặt trời sửa soạn xuống núi, ba kẻ chạy trốn lọt vào giữa một vùng Núi đá dựng đứng bí hiểm. Truyền thuyết xưa kể lại rằng những tảng đá cuội hình thù kỳ quái kia là những tên khổng lồ đang say ngủ...

Quang cảnh nơi này ghê rợn đến nỗi chưa từng có ai dám lai vãng.

- Ở đây cậu sẽ được an toàn, chú gà giò hồng lên tiếng.

Tuy vậy Bélino vẫn còn lo lắng.

- Ủ, nhưng chúng ta sẽ tìm đồ ăn ở đâu?

Carmélito liền trấn an bạn.

- Tớ đã nghĩ đến chuyện mang theo món phô mai

Kipu tuyệt ngon rồi.

Nấp sau một phiến đá dài khổng lồ, Carmélito sửa soạn một cái ổ êm ái để ngủ qua đêm. Còn Bélino, cậu thèm thường chộp lấy món Kipu trứ danh!

- Ừmmm... Mùi vị mới hấp dẫn làm sao!

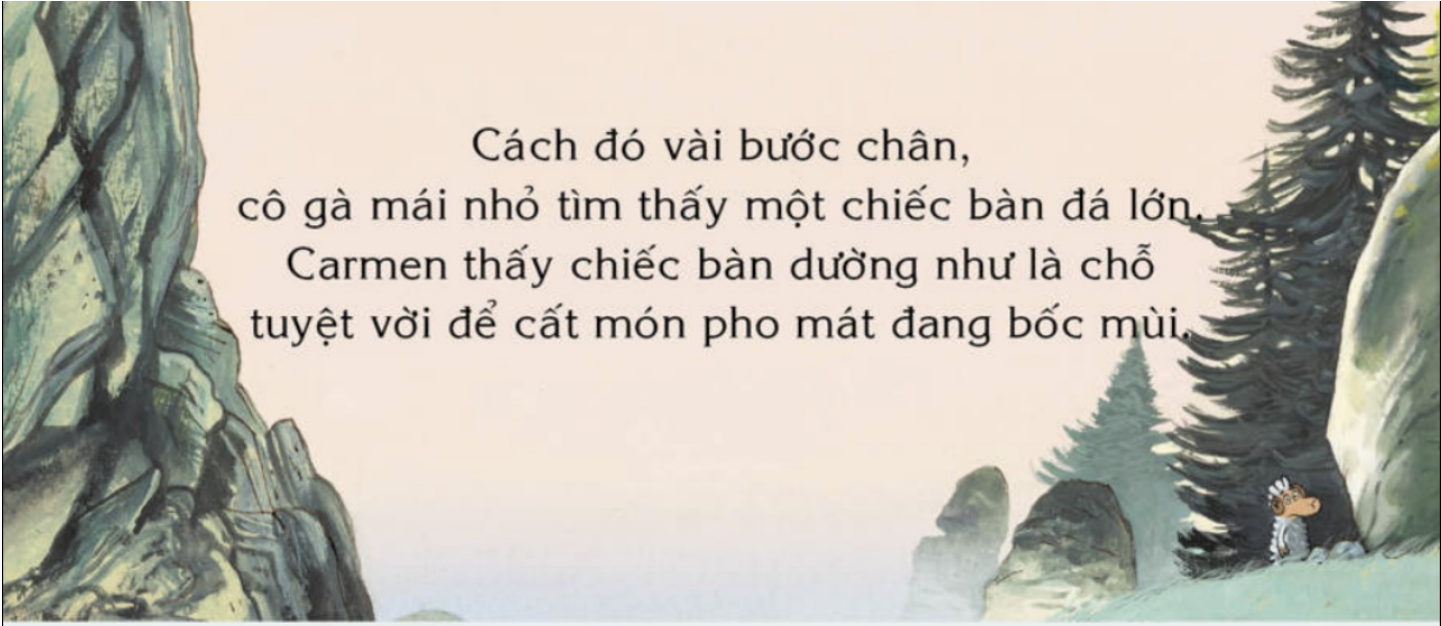

- Ở kìa!... Ta sẽ để dành món đó cho bữa sáng mai chứ, cô nàng láu lỉnh Carmen lên tiếng...

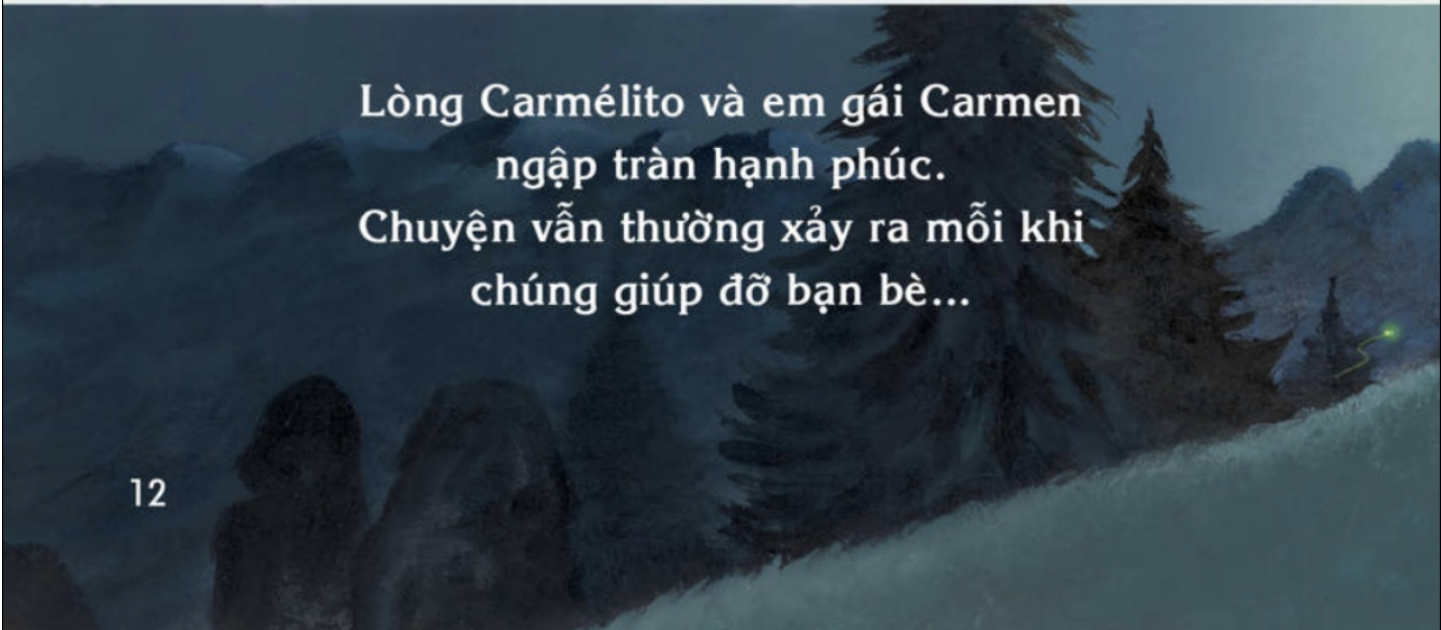

- Khiếp! Làm sao ngủ gần cái thứ bầy giòi này được cơ chứ!

Cách đó vài bước chân,
cô gà mái nhỏ tìm thấy một chiếc bàn đá lớn.
Carmen thấy chiếc bàn dường như là chỗ
tuyệt vời để cất món pho mát đang bốc mùi.

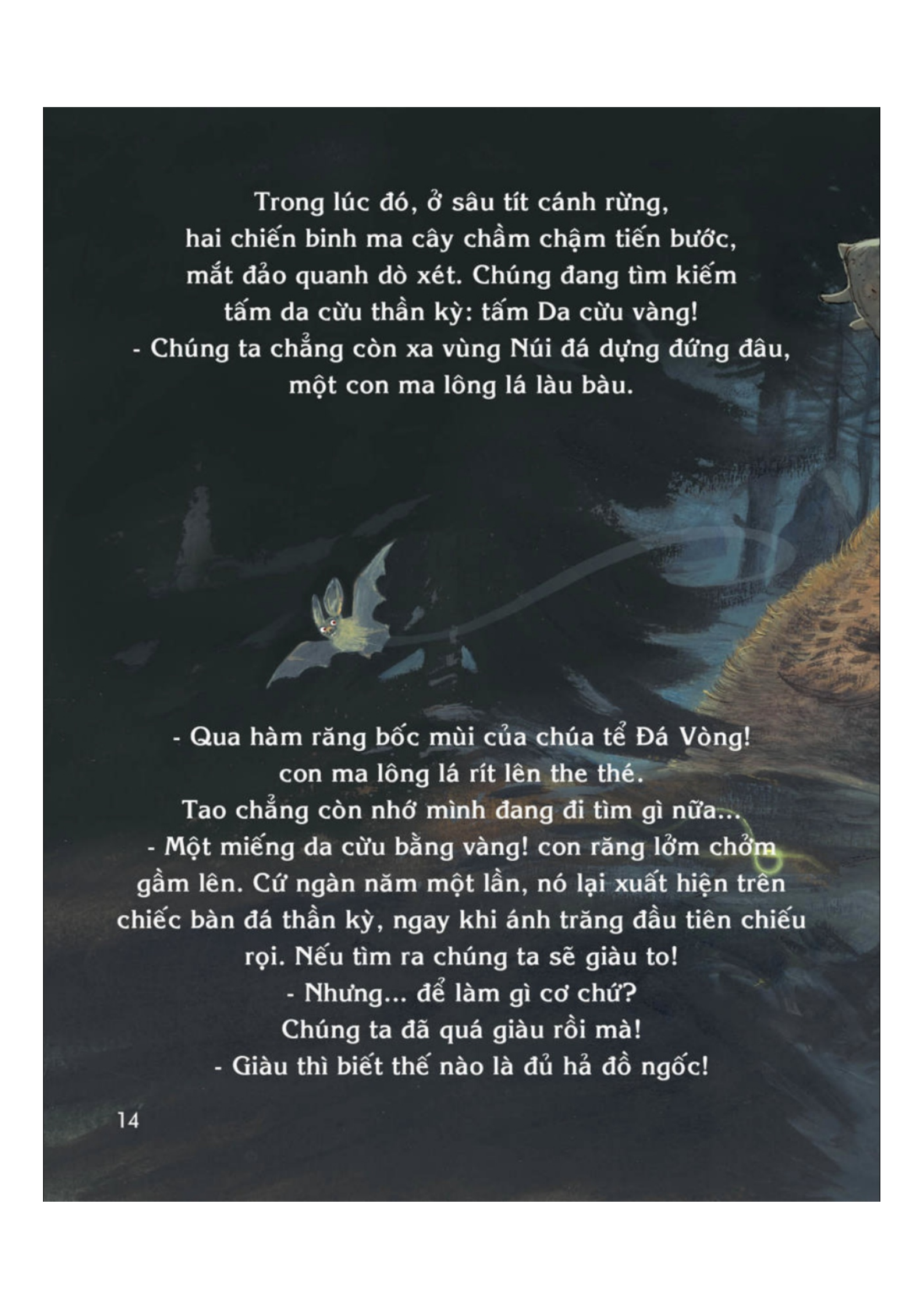

Lòng Carmélito và em gái Carmen
ngập tràn hạnh phúc.
Chuyện vẫn thường xảy ra mỗi khi
chúng giúp đỡ bạn bè...

Đêm đây sao lấp lánh hứa hẹn sẽ thật thanh bình.
Trời về đêm trở lạnh, thế nên cả ba
người bạn chí cốt nằm sát nhau để giữ ấm.

Trong lúc đó, ở sâu tít cánh rừng,
hai chiến binh ma cây chậm chậm tiến bước,
mắt đảo quanh dò xét. Chúng đang tìm kiếm
tấm da cừu thần kỳ: tấm Da cừu vàng!
- Chúng ta chẳng còn xa vùng Núi đá dựng đứng đâu,
một con ma lông lá lâu bầu.

- Qua hàm răng bốc mùi của chúa tể Đá Vòng!
con ma lông lá rít lên the thé.

Tao chẳng còn nhớ mình đang đi tìm gì nữa...

- Một miếng da cừu bằng vàng! con răng lởm chồm
gầm lên. Cứ ngàn năm một lần, nó lại xuất hiện trên
chiếc bàn đá thần kỳ, ngay khi ánh trăng đầu tiên chiếu
rọi. Nếu tìm ra chúng ta sẽ giàu to!

- Nhưng... để làm gì cơ chứ?

Chúng ta đã quá giàu rồi mà!

- Giàu thì biết thế nào là đủ hả đồ ngốc!

Píc và Níc, hai anh em nhà nhím kiên nhẫn chờ ba người bạn ngủ say, liền vội vàng trèo lên chiếc bàn đá.

- Một miếng Kipu chính hiệu hình muôi đúc!
nhím em mê ly trước mùi hương hấp dẫn.
- Không! Anh cả phải trước chứ! Píc đe dọa.

Níc thậm chí chưa kịp ngoạm lấy miếng phô mai,
thì đã bị biến thành vàng ngay tức khắc.

Píc chứng kiến cảnh đó mà không hiểu em trai mình đã
bị biến thành cái gối cắm kim cho cánh nhà giàu.
Đến lượt mình bị ánh trăng chiếu vào, toàn thân Píc
cũng biến thành vàng ngay tắp lự.

Cách đó hai bước chân, Bélino đột nhiên tỉnh giấc vì những tiếng rì rầm vẳng đến tai.

Đó là bụng cậu đang biểu tình đòi nạp thêm năng lượng!

- Làm thế nào để xoa dịu cơn đói cồn cào vào lúc đêm hôm khuya khoắt như thế này? kẻ sắp chết đói lo lắng.

May thay một mùi hương thân thuộc bay đến mơn trớn hai lỗ mũi cậu.

- Hương thơm không gì sánh nổi của tình yêu phô mai..., Bélino vừa rời ổ vừa thì thầm.

- Vào bàn nào!

- Ừmmm!

Thức dậy cùng vầng dương, Carmen và Carmélito bàng hoàng kinh ngạc: tuyệt nhiên không thấy bóng dáng cậu bạn Bélino đâu nữa!

Chúng có tìm kiếm, lục lọi, sục sạo mọi góc ngách dù nhỏ nhất cũng vô ích, Bélino vẫn bật vô âm tín!

- Thật không thể tin nổi, Carmélito nói, cậu ấy đi mà không mang món phô mai của mình theo...

- Có khi nào cánh mục đồng của nhà vua dám đến đây vào ban đêm rồi bắt cậu ấy đi không? Carmen đột nhiên thốt lên. Nhanh nào! chúng ta trở lại trang trại thôi!

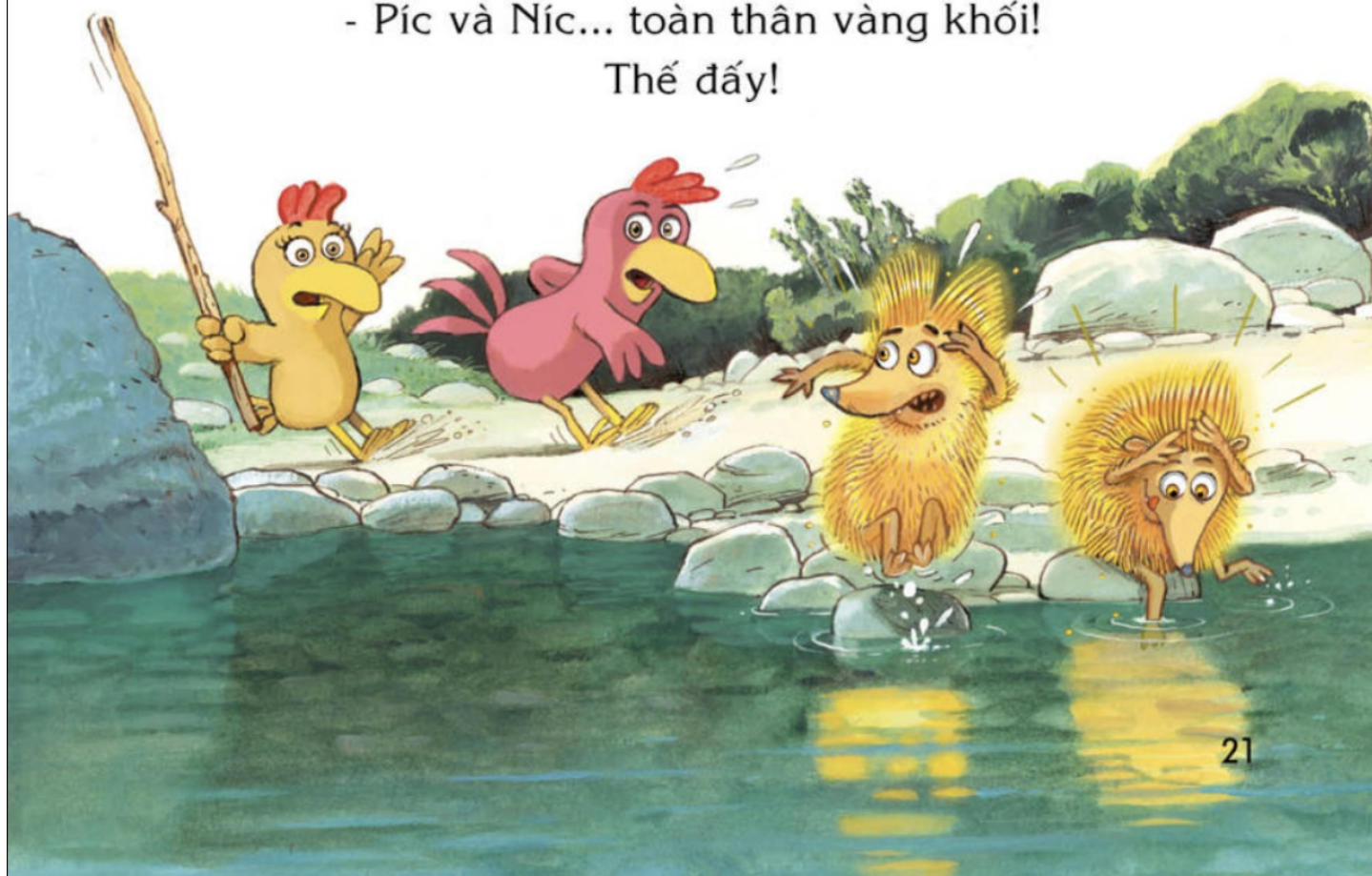

Dọc đường về, hai anh em đã xiết bao kinh ngạc!

Chúng gặp lại hai người quen cũ.

- Píc và Níc... toàn thân vàng khối!

Thế đấy!

Anh em nhà nhím vẫn nhớ chuyện chúng từng biến thành bóng chơi golf* trong tay Carmen, lớp lông nhọn như kim trên lưng chúng run lẩy bẩy.

- Nhưng... Bọn ta chẳng làm gì nên tội!

Carmélito hỏi hai tên vô lại xem chúng có nhìn thấy bạn mình là Bélino không.

- Dĩ nhiên là bọn ta có trông thấy nó! Píc kể.

Cũng như bọn ta thôi, vừa đặt chân lên bàn nó liền bị ánh trăng kỳ lạ chiếu vào. Trong phút chốc, nó có ngay... bộ lông vàng!

* Đọc: Ngày mà em trai tớ chào đời.

- Rồi sau đó mới thật kinh khủng! nhím em tiếp tục.
Hai tên ma cây ghê tởm từ đâu bỗng nhảy xổ ra!
Chúng vừa cho Bélino vào túi vừa bảo chúng thích mê
món đùi cừ và chúng sẽ chén nó sau...

- Lũ ma cây? Ối xóm gà ơi! Cậu ấy toi rồi!
Carmen và Carmélito cùng thốt lên.

- Sự thật trăm phần trăm đấy!
anh em nhà nhím nhanh nhẩu thôi.

- Tốt rồi, bọn ta đi đây... Bọn ta chuẩn tới Cung điện Versailles đây! Cuộc sống vương giả chốn cung đình đã trong tầm tay. Bái bai lũ quê một cục!

Làm thế nào cứu được Bélino thoát khỏi nanh vuốt của lũ quỷ ghê tởm kia đây?
Lần đầu tiên Carmen và Carmélito cảm thấy bất lực.
Cả hai quyết định quay lại xóm gà để tìm tiếp viện.
Có mọi người giúp sức,
có lẽ chúng sẽ giải cứu được bạn mình...

Cư dân xóm gà xáo động khi biết tin kinh khủng đó.
Vì lẽ gì mà Bélino, người bạn hiền lành, đáng yêu, tận
tâm, dễ gần, vui vẻ, tử tế, Bélino nhạy cảm lại có thể bị
lũ ma cây bắt cóc và xé xác được cơ chứ!?

Chim Cốc Pédro ra sức an ủi Carmen và Carmélito đang
khóc thương cậu bạn mất tích.

Cậu gà giò hồng bồi hồi nhớ lại tất cả những thời khắc tuyệt vời chúng đã cùng nhau sẻ chia.

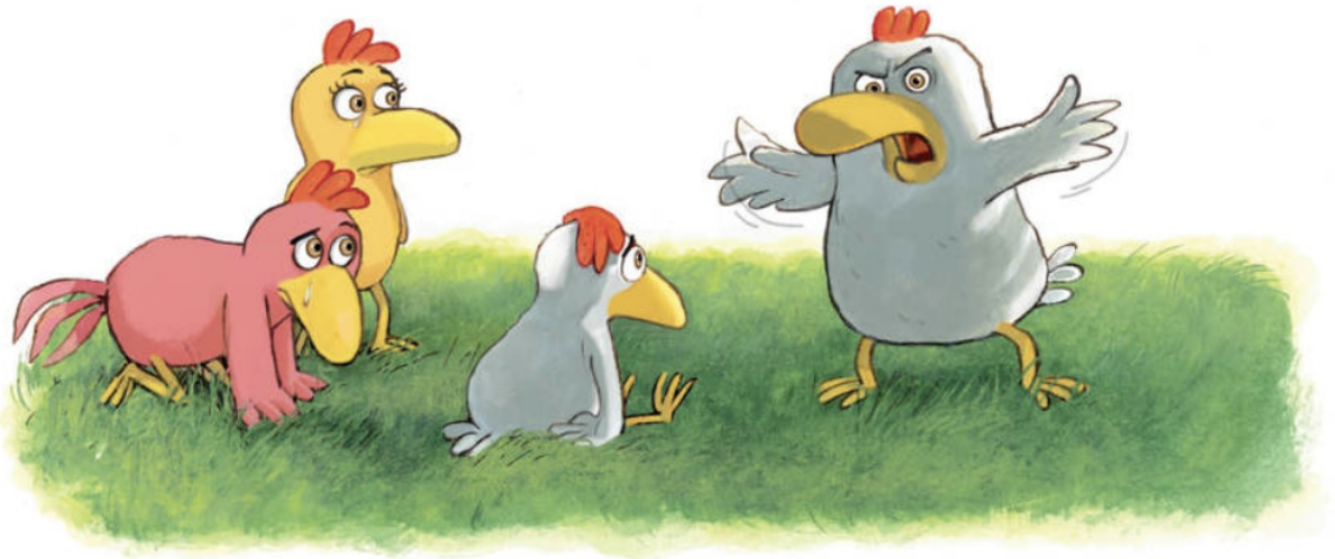

- Làm sao tớ có thể sống thiếu cậu hả Bélino ơi?

Gà Ú đưa cánh lên hỉ mũi rồi nói:

- Chúng ta không thể khóc lóc rồi khoanh tay đứng nhìn thế này được, các cậu! Biết đâu Bélino vẫn còn sống!

Ông lão Pédro yêu cầu giữ trật tự.

- Các cháu của ta, Gà Ú có lý đấy! Các cháu nên biết rằng lũ ma cây dâu có nỗi bật nhờ trí thông minh. Vả lại, lũ tay chân của bóng đêm có hai điểm yếu. Trước tiên là chúng thích vàng hơn tất cả mọi thứ khác! Rừng hòm của chúng chất đầy của cải nhưng chúng vẫn luôn cần nhiều hơn nữa! Chỉ cần nhìn thấy vàng là chúng hoàn toàn trở nên bấn loạn điên cuồng!

- Còn về điểm yếu thứ hai, bác Chim Cốc tiếp tục, đó là mặt trời! Ánh sáng làm chúng tiêu đời nhà ma luôn! Chúng buộc phải sống ban đêm và ngủ vào ban ngày nếu không sẽ bị biến thành đá dựng đứng! Vào giờ này, hẳn là chúng đang ngáy khò khò cách đây không xa!

Nghe những lời này,
đám gà nhép đã lấy lại được can đảm.
- Đuổi theo chúng thôi! Carmélito hào hứng thốt lên.
Vẫn còn hy vọng.

- Duyệt! Đi thôi! Siêu Gà vừa ưỡn ức vừa nói. Đích thân
tớ sẽ biến lũ ma cây thành món xúc xích nhồi!

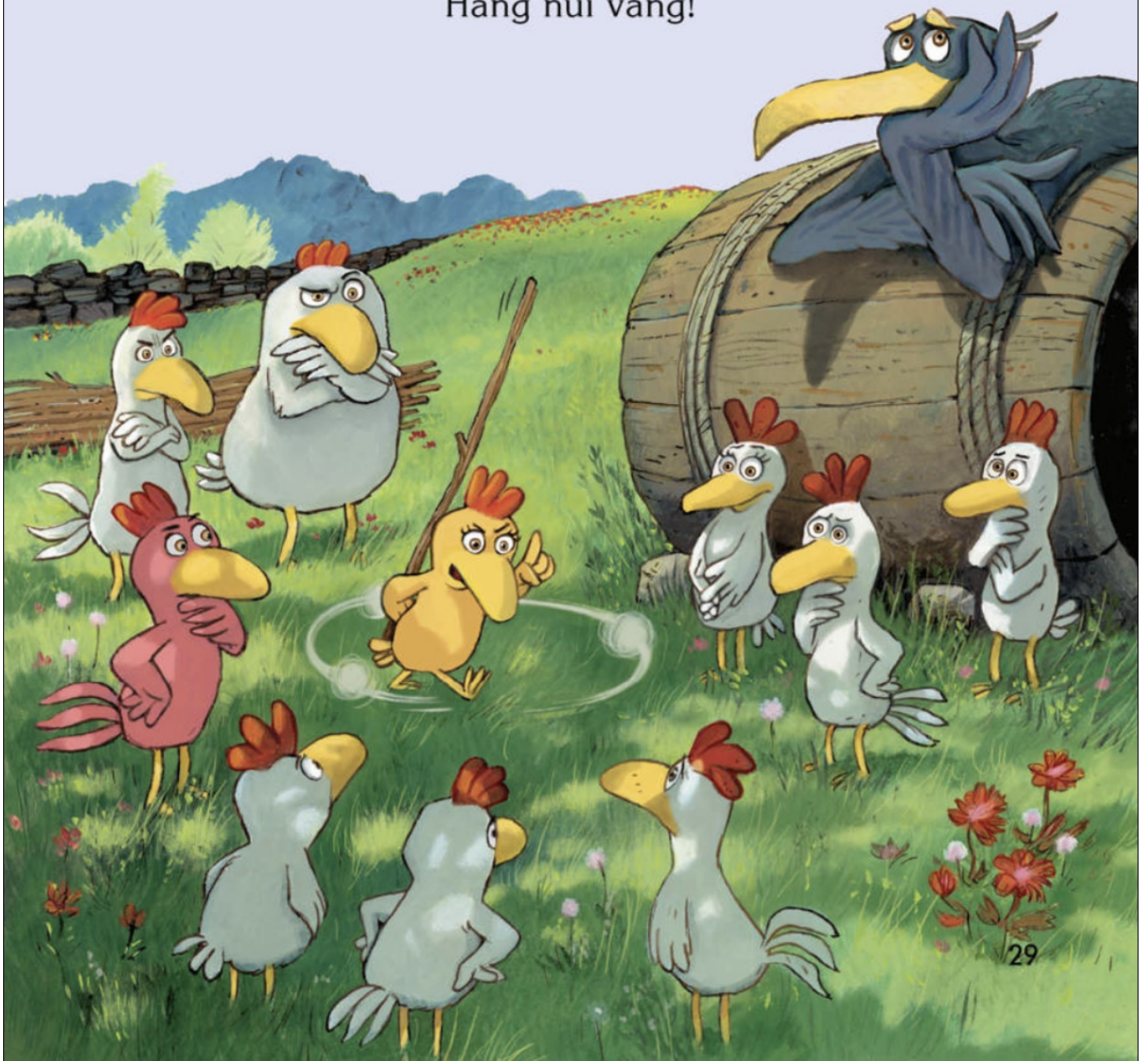
Mọi người cùng bàn cách giải cứu Bélino.

Carmen nảy ra hàng loạt ý tưởng.

- Đầu tiên phải tiếp cận chúng mà không bị chúng xơi tái... Rồi sau đó đánh lạc hướng chúng bằng... bằng... bằng cách cho chúng thấy vàng, hiển nhiên là thế rồi!

Đúng, chính thế! Rất nhiều vàng!

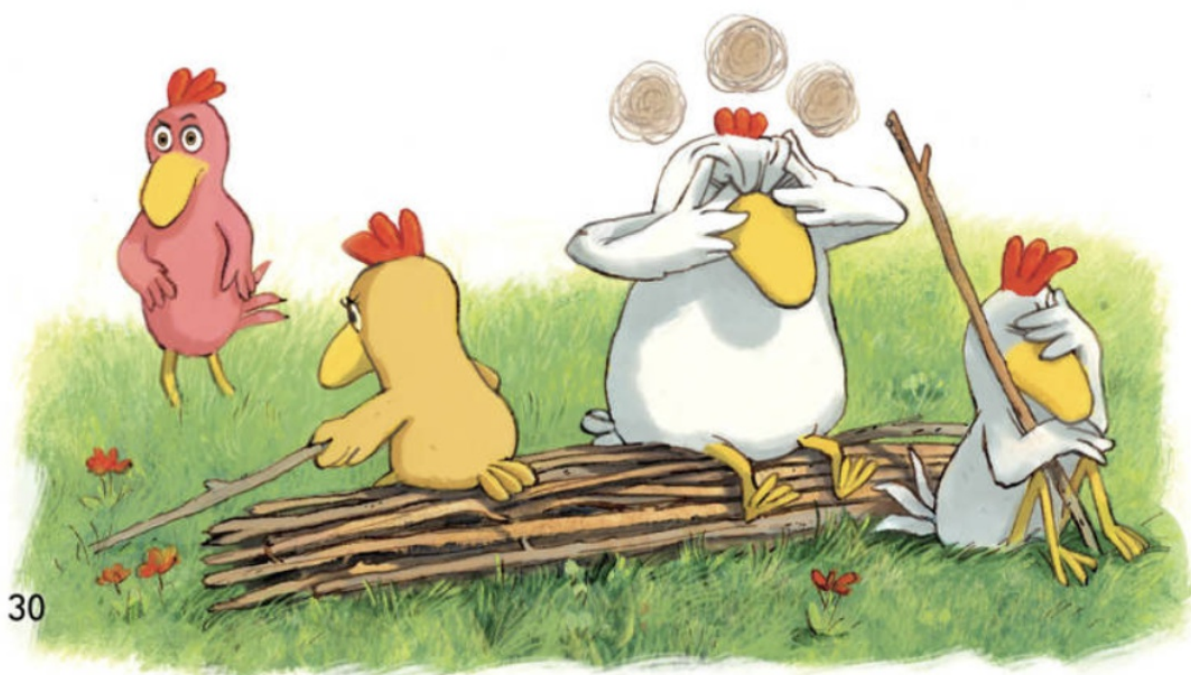
Hàng núi vàng!

Kế hoạch của Carmen thật táo bạo. Nhưng... đám gà con chẳng có gì trong tay cả! Chỉ có vài quả trứng...
Tìm đâu ra thứ kim loại quý khiến lũ ma hoàn toàn điên đảo bây giờ?

- Ừi ừi ừi! Gà Ú rên xiết. Thật khó mà suy nghĩ khi ta không có thói quen đó... Tớ bị đau nửa đầu rồi.

- Có cách rồi! đột nhiên Carmen thốt lên.
Cây cho quả vàng trong vườn thượng uyển!
- Ờ thì... Mọi người chẳng hiểu gì sất, nhưng anh tin em,
anh trai cô gà lên tiếng.

...Carmélito! Trong khi anh cùng Trứng Bóng Lộn, Gà Môle và Vỏ Trứng Nhỏ lần theo dấu vết lữ ma cây, em sẽ đến Versailles! Em cần hai anh chàng vai u thịt bắp:
Siêu Gà và Gà Ú đi cùng với em!...

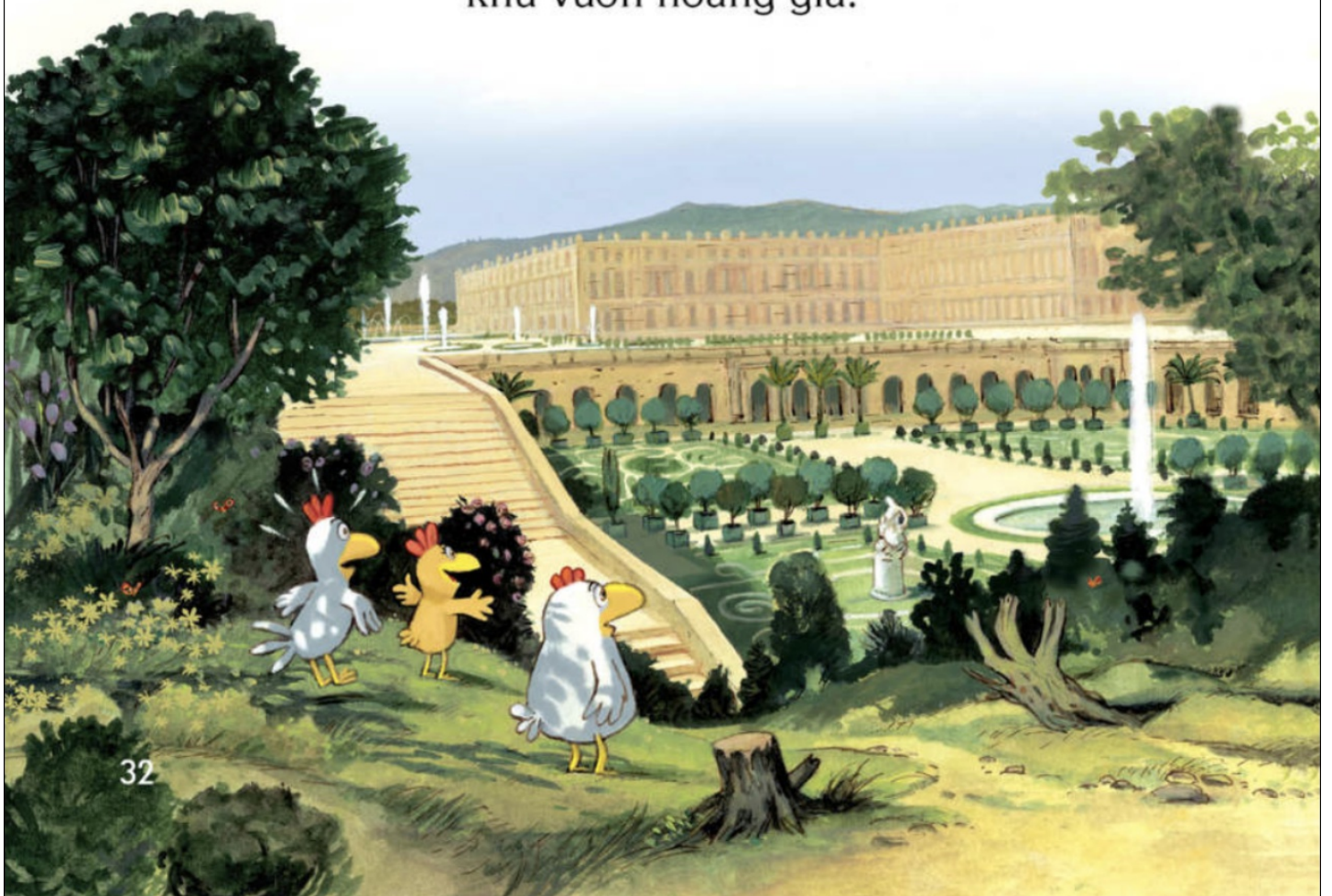

...Các bạn! Chúng ta cùng thề hợp sức
giải cứu cậu bạn Bélino!
Một gà vì mọi gà, mọi gà vì một gà!

Carmélito lần theo dấu bọn bắt cóc
không mấy khó khăn...

...cùng lúc, em gái cậu đến trước
khu vườn hoàng gia.

- Chẳng bao lâu sau, Carmen đã cùng hai phụ tá lay mạnh cây chanh trong vườn thượng uyển.
- Trông thì đẹp mà chẳng ngon gì sất! Gà Ú nhẩn nhó.
 - Đây là loại quả cực hiếm đó... Đức vua đã cho người mang từ phương Đông về tận đây, cô gà nhép đáp.

Trong sâu thẳm rừng rậm, trốn kỹ khỏi những tia mặt trời trí mạng, hai chiến binh ma cây đang say giấc nồng. Carmélito cùng nhóm bạn bỗng thấy tim đập chân run. Trong đồng thức ăn sót lại từ bữa tối của lũ quái vật có cả... xương! Không! Thật quá kinh khủng...

Bỗng Trúng Bóng Lộn, vốn bị dị ứng lông, cảm thấy muốn hắt hơi kinh khủng.

Giật mình tỉnh giấc, hai con ma chồm dậy.
- Qua đôi tai to của Đá Vòng Dớt Dãi,
chiến binh đầu lỏm chồm những cành gặm lên.
Chúng ta bị lũ gà nhép tấn công!

- Chúng mày đã làm gì bạn tao rồi?! Carmélito vừa hét lên vừa dùng cảm phang kẻ thù tới tấp.
Này, nhận lấy đi, lũ khát máu!

Đúng lúc đó, từ chiếc túi buộc chặt của lũ quái vật văng lên tiếng rên rỉ thân thuộc, ai nấy đều nhận ra giọng nói đó!

Be_eeeeee!!!

- Bélino!

Nhưng lũ quái vật đã chặn mất đường đi.
- Tiến thêm một bước nữa, bọn tao sẽ xơi tái chúng mày! tên mông to gằm lên.

Carmen bé nhỏ đang nấp sau lùm cây chứng kiến cảnh tượng đó bèn tự nhủ đã đến lúc phải ra tay can thiệp.

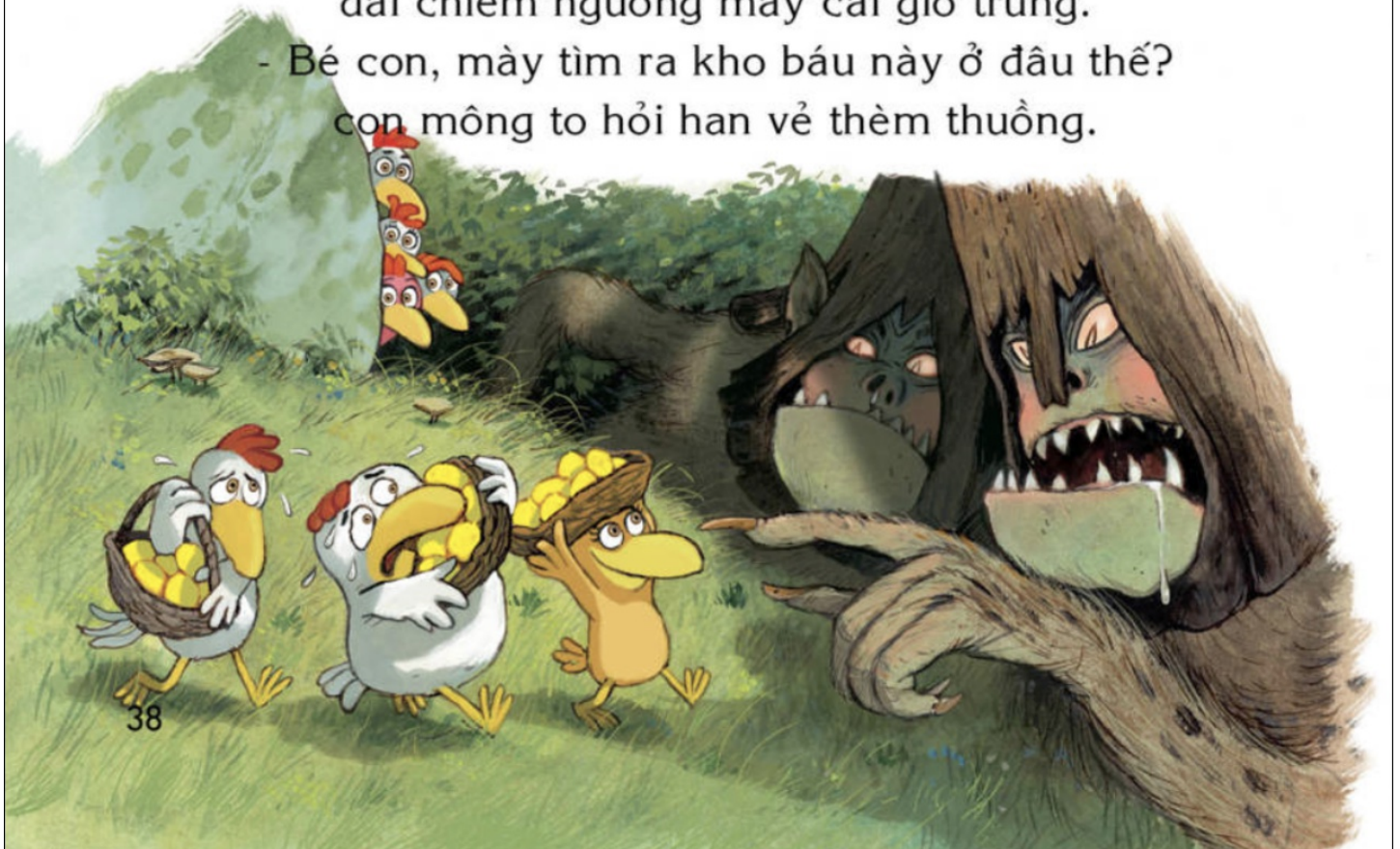
Cô bé liền vừa tiến lại gần vừa kêu lên:

- Có ai muốn trứng vàng không nào? Những quả trứng vàng của tôi đẹp thật, đẹp mê hồn! Ai muốn những quả trứng vàng tuyệt vời của tôi nào?

Nghe những lời đó, hai con ma liền đứng ngay người rõ dãi chiêm ngưỡng mấy cái giỏ trứng.

- Bé con, mày tìm ra kho báu này ở đâu thế? con mông to hỏi han về thềm thường.

- Trứng của tôi chứ đâu, Carmen tinh nghịch trả lời. Tôi là Gà đẻ trứng vàng mà! Tôi đẻ được hàng trăm trứng mỗi ngày ấy chứ. Và đây mới bạn lòng thực sự thưa các ngài: thực ra chẳng làm ăn gì được với những quả trứng vàng này...

- Bọn ta rất vui lòng dọn dẹp chúng thay mày, lũ ma cây kêu lên, bàn tay nhớp nháp đã vươn về phía đám chanh vàng.

- Muốn vậy thì trước tiên phải đuổi kịp ta đã! Carmen lên tiếng trước khi phóng như bay xuyên qua cánh rừng.

- Lần này ta sẽ tóm được mi,
con ranh đáng ghét kia!

Sai lầm chết người! Đang đà chạy,
hai con ma cây không thể dừng lại được
và lao ra khoảng rừng trống.
- Aaaaaaa! Ánh mặt trời!
lũ quái vật bóng đêm đồng thanh kêu lên.

- Lũ kia dừng lại ngay! Đi bộ từ từ thôi lũ gà nhép kia!
Vàng chứ có phải đồ chơi đâu!

Thấy em gái đã khéo léo đánh lạc hướng bọn bắt cóc,
Carmélito vội xông vào giải cứu cừu con.

- BÉLINU!

- CARMÉLITO!

- Tổ cứ tưởng vĩnh viễn cả đời này sẽ không gặp lại
cậu được nữa, gà thân mến à!

- Trời đất quý gà ơi! Trứng Bóng Lộn
kêu lên khi nhìn thấy bộ lông của bạn mình.
Cậu chói lọi như mặt trời vậy!

- Ánh trăng thần diệu cả ngàn năm mới chiếu sáng
một lần đã biến lớp lông len của tớ thành vàng thế này
đây... Bélinô tiu ngửu đáp.
Thứ này thật xấu xí và nặng khiếp lên được.

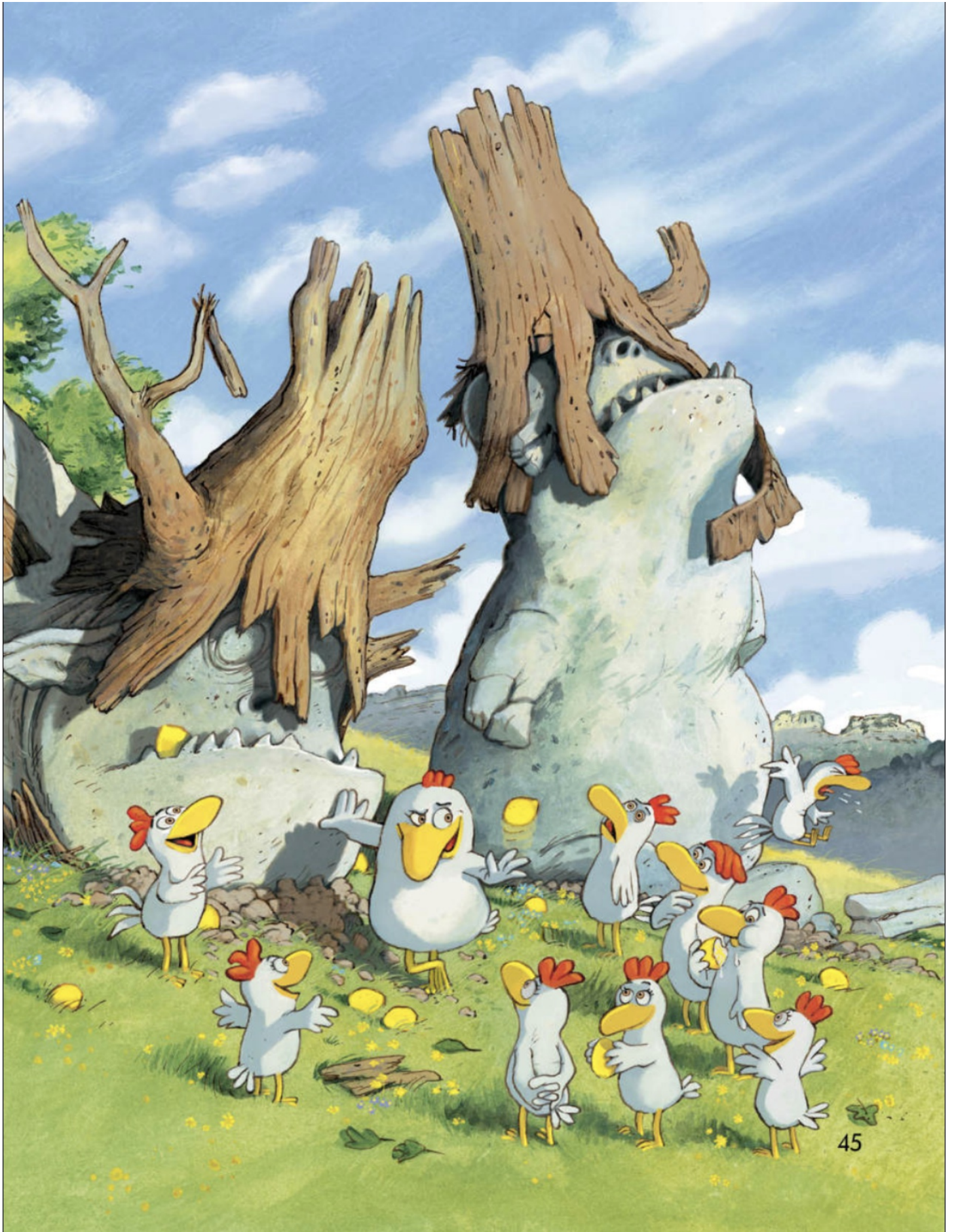
Rồi sau đó chú cừ non được ban phép màu lao tới ôm Carmen, cô bé vừa cứu mạng cậu.

- Tôm nhỏ của tớ, cậu là cô gà mái dễ thương nhất đó!

Về phần Gà Ú, cậu tha hồ kể những chiến tích vang dội của mình trước ánh mắt đầy ngưỡng mộ của lũ gà nhép khác.

- ...thế rồi, con ma quỷ sụp dưới chân tớ mà van xin: “Xin ngài rủ lòng thương, Gà Ú! Tôi còn vợ dại con thơ!”

Bélino được chiều chuộng, được hâm mộ, vây quanh, ôm hôn, ôm siết, mó máy... Ai cũng muốn thể hiện tình cảm với cậu.

- Niềm hạnh phúc của tớ sẽ trọn vẹn, Bélino nói, nếu tớ không phải mang lớp lông vàng đáng ghét này trên lưng nữa! Hôm qua, các cậu đã giúp tớ thoát vụ xén lông. Nhưng hôm nay thì không có gì khiến tớ vui bằng việc quay trở lại chỗ thợ cạo!

Một lát sau, tại trang trại...

*“Một chú cừu, một chú cừu phải được xén lông.
Lại đây nào, cậu chàng xinh xắn, cậu luôn được hoan nghênh.
Còn một chú cừu, một chú cừu để xén lông,
la la nom chú thật xấu xí, giờ thì chú trụi lủi.”*

Trong khi đó, Píc và Níc bị vật trụ lông làm món tắm xa xỉ phục vụ Hoàng gia, anh em nhà nhím đành rời Versailles trở về trong bộ dạng tiu nghỉu...

... Giờ là khoảnh khắc của những lời thề
trọn đời trọn kiếp.

- Chúng ta sẽ mãi là bạn nhé, được không Bélino?

- Tớ hứa với cậu! chú cừ nhỏ đáp.

Thậm chí nếu một ngày nào đó chúng ta
không còn là bạn thì tớ *chẳng thiết sống nữa!*

Sau khoảng im lặng kéo dài, một suy nghĩ chợt xuất
hiện trong tâm trí Bélino.

- Tớ tự hỏi bộ lông vàng của tớ giờ thành thứ gì rồi...

Tại Cung điện Versailles...

- Cảm ơn lão mục đồng tốt bụng, vua Louis XIV nói. Nó quả là hợp với ta!

Và chính kể từ đó, ông khiêm tốn để mọi người gọi mình là: Vua-Mặt-trời.